

Arrest

nr. 202 012 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS loco advocaten D; ANDRIEN en D. UNGER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juni 2017 en heeft op 21 juni 2017 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 3 augustus 2017 gehoord.

1.3. Op 20 september 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent seculier en niet religieus, al bent u van oorsprong een soennitische moslim. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u uw eerste twee levensjaren in de wijk Al-Iskan verbleef. Omwille van het werk van uw vader verhuisde u in 1980 naar de provincie Babel. In 1995 keerde u terug naar de wijk Al-Iskan in Bagdad en in 1999 verhuisde u naar Al-Qadisiya. Na uw huwelijk in 2006 bent u terug gaan wonen in de wijk Al-Iskan. In 2014 verhuisde u echter naar Misan en in 2015 keerde u terug naar Bagdad, naar de wijk Al-Amel, waar u tot uw vertrek uit Irak op 13 augustus 2016 verbleef. U heeft IT-wetenschappen gestudeerd aan de Universiteit van Bagdad. In 2014 werkte u twee à drie maanden voor een Amerikaans-Canadees bedrijf, GKL, op een militaire basis in Al-Taji, waar u werkte als tolk. Van 2006 tot eind 2008 werkte u voor een landbouwbedrijf en in december 2008 begon u als administratief bediende te werken op het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waar u werkte tot 13 augustus 2016. In 2008 bent u gehuwd met R. A. M. A. en u hebt twee kinderen, A. en M.. Zowel uw vrouw als kinderen verblijven momenteel in Griekenland. Uw zus L. verblijft sinds begin 2017 eveneens in België. Zij kwam naar hier op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot, die hier in 2016 erkend werd als vluchteling (F.A.Q., ...).

In Irak was u bezorgd over de families van martelaars en gewonden van de oorlog, over de moeilijkheden die zij hadden om te overleven en om het geld te krijgen waar zij recht op hadden. U wou deze mensen helpen en had om een gesprek gevraagd met de minister van Binnenlandse Zaken, hetgeen u ook kreeg op 19 oktober 2015. Tijdens dit gesprek had u de situatie bij hem aangekaart en werd er afgesproken dat er een specifiek departement voor deze families opgericht zou worden en dat u een elektronisch programma en een databank zou ontwikkelen dat een té bureaucratische aanpak zou vermijden. U had dit programma samen met enkele collega's ontwikkeld en eind 2015 trad het in werking, waarna uw werk erop zat. Rond maart of april 2016 werd er aan de hand van uw programma echter ontdekt dat er sprake was van corruptie: zo zouden bepaalde diensthooften en financiële directeurs lonen van 'martelaars' ontvangen die normaal naar de families moesten gaan. Dit werd aangekaart bij de minister, die specifieke commissies had opgericht om dit op te volgen en te vechten tegen de corruptie. Het probleem was echter dat achter vele diensthooften partijen staan, partijen die veel macht hebben. Reeds sinds uw gesprek bij de minister had u het gevoel dat bepaalde personen de zaak aan het volgen waren. Geïnspireerd door dit eerste project had u het idee gekregen voor een ander project, nl. om corruptie binnen het ministerie te bestrijden. U had het idee om een databank aan te maken van alle 650.000 personeelsleden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken om vervolgens te kunnen controleren welke jobs fictief waren. Zo schatte u het aantal fictieve jobs binnen het ministerie op 40.000 à 100.000, hetgeen neer zou komen op miljoenen aan loonkosten. Nadat u goedkeuring had gekregen van uw directrice, andere diensthooften en de directeur van administratie en die van financiën, was u in maart of april 2016 effectief gestart met dit project. Ook in dit kader ging u ervan uit dat de verantwoordelijken voor de corruptie de diensthooften waren. Zij dienen immers grote sommen te betalen aan de partijen om in hun functie te blijven. Het project was lopende toen u eind juli 2016 aan een bushalte door een onbekende persoon aangesproken werd. Hij zei kortweg "H. S., jij en jouw gezin zullen geliquideerd worden omwille van dat programma" en liep hierna verder. U was gechoqueerd, wist niet wat te doen en bent naar huis teruggekeerd. U vermoedt dat iemand van de directies, en dus de partijen, hierachter zat. De twee weken na dit incident probeerde u minder aanwezig te zijn op uw werk en hield u zich voornamelijk bezig met het verkopen van uw auto en het voorbereiden van uw reis uit Irak. Op 13 augustus 2016 verliet u uiteindelijk Irak en reisde u op legale wijze met het vliegtuig naar Turkije, waar u twee maanden verbleef en vanwaar u vervolgens verder reisde naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u uiteindelijk met het vliegtuig, én met een vals Spaans paspoort, verder naar België. U kwam hier aan op 11 juni 2017 en op 21 juni 2017 diende u hier een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, woonstkaart van Al-Amel, rijbewijs, diploma en puntenlijst, bewijs van uw badge van Binnenlandse Zaken, bewijs van uw afspraak met de minister, kopie van uw badge van een Amerikaans-Canadees bedrijf, kopie van woonstkaart van Al-Iskan, internationaal rijbewijs, enveloppe postverzending, identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, nationaliteitsbewijs, nationaliteitsbewijs van uw vrouw, kopie van paspoort vrouw en kinderen, kopie van huwelijksakte, diploma van vrouw,

kopie van bewijs van uw werk bij GKL, kopie woonstkaart van Misan, kopie van documenten en foto's van Griekenland, kopie van een attest van Binnenlandse Zaken en een bewijs van een postverzending.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan u weinig tot niets zeggen over de persoon en/of de groepering die u bedreigde. U vermoedt dat de persoon die u bedreigde gestuurd werd door iemand van de directie van Binnenlandse Zaken, en bijgevolg ook banden heeft met de partijen. Desalniettemin is het zeer opvallend dat u noch kan preciseren om welk directielid of diensthoofd noch om welke partij het dan gaat of zou kunnen gaan. U kan bovendien niet eens vermelden welke diensthoofden tot welke partijen behoren, meer nog, u slaagt er zelfs niet in om diensthoofden en partijen bij naam te noemen (CGVS, p. 22-24). Zelfs al zou u niet weten door wie of door welke partij of groepering u werd geviseerd, dan nog moet het binnen de huidige Iraakse context mogelijk zijn dat u minstens een ernstig vermoeden zou hebben om welke partij of groepering het mogelijks zou kunnen gaan in uw geval. Dat u op dit vlak helemaal geen idee heeft, kan niet overtuigen. Aldus ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de persoon, partij of groepering die u viseerde de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover duidelijkheid te krijgen.

De door u aangehaalde problemen in Irak komen enkel en alleen voort uit uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U zou, op uw diensthoofd na, echter niemand van uw collega's op de hoogte hebben gebracht van uw bedreiging en u zou sinds uw vertrek uit Irak geen contact meer hebben gehad met uw collega's en hen evenmin hebben proberen te contacteren (CGVS, p. 11 en 24). Dat u uw collega's niet meer hebt aangesproken is zeer opmerkelijk te noemen. Hun situatie kon immers indicatief zijn voor die van u en daarenboven zou u hen op deze manier hebben kunnen inlichten over het gevaar dat ook zij eventueel zouden lopen. Dat u naliet deze handelingen te stellen en u terdege te informeren - uit bezorgdheid om uzelf én uit bezorgdheid voor uw collega's -, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde vrees voor vervolging.

Hiernaast betreft het incident van eind juli 2016 een eenmalig incident waarna niets anders meer gebeurd is. Bovendien hoorde uw familie sinds het eenmalige incident van eind juli 2016 niets meer van de personen en/of de groepering die u in Irak bedreigde (CGVS, p. 25). Nochtans moet het voor deze personen en/of groepering niet moeilijk zijn (geweest) om te achterhalen waar uw familie verblijft en konden zij u, via uw familie, verder onder druk zetten. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Hoewel u aangeeft nog contact te hebben met personen in Irak (CGVS, p. 5-6), heeft u geen navraag meer gedaan naar uw bedreiging en nieuwe evoluties in uw situatie (CGVS, p. 25). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw eigen situatie, deze van uw achtergebleven familieleden en deze van uw collega's, hetgeen in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging relativeert. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, studies en werkzaamheden

aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. U kan echter geen enkel document voorleggen ter staving van de door u aangehaalde problemen. Immers, het loutere gegeven dat u programma's of databanken ontwikkelde voor het ministerie is onvoldoende om gewag te maken van een vrees voor vervolging. U toont immers niet aan dat u, precies omwille van deze werkzaamheden en/of deze contacten binnen het ministerie, in de problemen zou zijn gekomen en vanuit een bepaalde hoek (die u overigens zelf onbekend is) wordt/werd gevisieerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidsituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidsituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door de verwerende partij:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, ten einde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker”.

Volgens deze bepaling moet een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RVV, nr. X van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van het vluchtelingenstatus

Het CGVS stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

De verzoeker verklaart in Irak gevisieerd te worden door mensen van de directies in de Ministerie van de Binnenlandse Zaken. Hij legt uit dat deze mensen bij belangrijke partijen betrokken zijn en dus dat ze veel macht hebben. Hij werd gevisieerd omwille van het programma dat hij heeft ontwikkeld om corruptie binnen het ministerie te bestrijden. Het idee was om een databank aan te maken van alle personeelsleden om vervolgens te kunnen controleren welke jobs fictief waren.

- Naar aanleiding van de personen die de verzoeker hebben bedreigd

Het CGVS is van mening dat de verzoeker zijn vrees niet heeft bewijst omdat hij niets over de personen die hij bedreigde, heeft gezegd.

In 2015, de verzoeker en zijn collega's hebben een programma voor een speciaal departement dat was opgericht om de familie van de martelaars en slachtoffers van de oorlog te helpen, ontwikkeld. Tijdens het uitvoeren van dat project (begin 2016)

werden verschillende corrupten ontdekt, zowel administratief als financieel (gehoor p.16). Op dit moment er was geen probleem voor de verzoeker.

Aan het begin van 2016 werkte de verzoeker in de afdeling « personeelszaken » van de Ministerie van Binnenlandse zaken. Hij was verantwoordelijk voor een nieuw programma, geïnspireerd door het eerste programma van 2015, dat de aantal medewerkers van de Ministerie van de Binnenlandse zou kunnen bepalen (gehoor p.21). Dit tweede programma zou het mogelijk moeten maken om de corruptie binnen de Ministerie van Binnenlandse Zaken te sporen. Het project was een lijst van iedereen die in de Minister werkt, te maken om te controleren wie effectief bestaat en wie bestaat niet en is dus vervalsing. Er waren ongeveer 650.000 werkers in de Ministerie (agenten, ambtenaren, werknemers) met ongeveer 40.000-100.000 fictieve namen. Het betekent dat de corruptie binnen de Ministerie aanzienlijk is.

De verzoeker heeft ontdekt dat de lonen van deze fictieve personen aan de politieke partijen door de managers die met deze partijen samenwerken, werden overdragen.

“Wat is uw schatting van het aantal fictieve jobs?”

Minstens tussen 40.000 en 100.000. Zou het vastgesteld worden, dat betekent 1000 dollar per persoon per maand gemiddeld. Het zou minstens als wij vermenigvuldigen een groot bedrag kunnen zijn. 400 miljoen of 40 miljoen. Als u een rekenmachine op uw laptop hebt kan u het berekenen. Dat is per jaar, onvoorstelbaar.

De verzoeker heeft een vergunning aan zijn afdeling gevraagd om een verslag over de corruptie in de Ministerie te maken. Deze mensen zijn:

[...]

Een voorlopige verslag was aan de verantwoordelijke agenten doorgestuurd om de corruptie in verschillende afdelingen (verkeer, gezondheid, politie) maar geen onderzoek was uitgevoerd.

Aan het einde van juli 2016 was de verzoeker bedreigd door een vreemdeling man. Hij was aan het terugkomen naar zijn huis. De man zei « H. S., jij en jouw gezin zullen geliquideerd worden omwille van dat programma ». De verzoeker heeft uitgelegd dat hij eerst aan zijn gezin heeft gedacht en daarom heeft hij onmiddellijk beslist om Irak te verlaten met hen. Ze hebben Irak verlaten op 13 augustus 2016. Nu zijn ze in Giekland.

De verzoeker wist dat de bedreiging van een persoon in de Ministerie van Binnenlandse Zaken kwam omdat niemand over het programma wist behalve de personen van de directie, de diensthoofden (gehoor p.23), die hebben connecties met de politieke partijen. Deze directeurs hebben het programma goedgekeurd. De verzoeker weet ook dat de Departement van personeel op de hoogte van het programma was maar ze hebben geen belang bij de sluiting van het programma in tegenstelling tot de diensthoofden.

Het is inderdaad notoir dat mensen in Irak die de corruptie ontmaskeren, worden liquideren. De verzoeker heeft ook uitgelegd dat deze aanslagen vaak gebeuren wanneer de slachtoffer thuis terugkomt

Tijdens het gehoor bleef de heer discreet over de namen van mensen met wie hij werkte. De verzoeker was heel bang omdat hij niet zeker was dat alles dat hij zei vertrouwelijk was. Hij heeft achteraf accepteert om name te onthullen

De samenstelling van de Ministerie van de Binnenlandse Zaken hangt van de partijen in de regering af. Deze mensen kunnen veranderen maar de partijen blijven dezelfde. De verzoeker heeft dus uitgelegd dat hij mensen van de partijen vrezen omdat ze veel macht hebben. In de Ministerie van Binnenlandse Zake was de verzoeker in contact met veel mensen zoals:

[...]

De verzoeker legt uit dat de Ministerie van Binnenlandse Zaken in Irak is verdeelt in verschillende afdelingen. Deze afdelingen zijn beheerst door verschillende partijen.

[...]

Zelfs al is het de last van de verzoeker zijn asielmotieven te bewijzen, moet men toch aanvaren dat een asielaanvrager niet alles op een uitgebreide manier weet over te brengen. Ook in zijn context teruggesteld, is het zeker verklaarbaar dat de aanvrager de juiste identiteit van degenen die hem bedreigen niet weet. De bedreigers hebben hun identiteit niet kenbaar gemaakt.

Het feit dat de verzoeker niets weet te zeggen over zijn bedreigers kan dus niet als een geldig argument worden beschouwd

- Naar aanleiding van de collega's van de verzoeker

De verzoeker vreest de leden van de Ministerie van Binnenlandse Zaken betrokken met de corruptie omdat ze hem willen liquideren. Het belangrijkste vrees voor de verzoeker is dat hij niet weet van wie hij precies moet uitkijken. Daarom kon de verzoeker niet weten aan wie te praten. Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij zijn collega's niet heeft ingelicht. De verzoeker wil zijn gebrek aan betrouwbaarheid in

zijn collega's benadrukken. Hij wist niet wie bij de partijen betrokken werden en dus wie te vertrouwen. Het CGVS concludeert dus dat de verzoeker geen werkelijk vrees heeft. De tegenpartij gaat hier te snel. Ze houdt geen rekening met alle elementen. Het feit dat de verzoeker zijn collega's niet op de hoogte heeft gebracht, betekent daarvoor niet dat het gevaar niet bestaat. De verzoeker heeft geen contact met zijn vorige collega's sinds zijn vertrek voor dezelfde redenen gehad. Hij wou dat niemand wist dat hij in de buitenland is.

De verzoeker wil ook benadrukken dat hij aan dit programma alleen werkte (gehoor p.29). Het eerste programma (voor de familie van martelaars) was door de verzoeker samen met een groep van medewerkers ontwikkeld. Het tweede programma dat de verzoeker heeft ontwikkeld om de aantal leden van de Ministerie van Binnenlandse Zaken te bepalen, was door de eerste programma geïnspireerd maar het was een verschillend project en hij was de enige die eraan werkte.

Meneer S. heeft ook gezegd dat hij zijn directrice heeft ingelicht:

"Waarom had u uw eigen diensthoofd niet ingelicht over wat er gebeurd was ?

Enkel mijn directrice heb ik het verhaal verteld. Mijn directrice heeft niets met de partijen te maken. Omdat zij een heel goede medewerker was, werd zij door de minister aangewezen op deze functie. Zij is ongeveer de enige vrouw op een hoge functie binnen het Ministerie. Zij heeft meer dan 25-30 jaar ervaring, zij kent het ministerie heel goed. Zij reageerde direct van : "jij hebt echt geluk dat je niet direct vermoord bent. Regel alles en ga maar weg." Ik heb haar toen gezegd "zou ik de kans niet krijgen om hier binnen het ministerie naar een ander departement te gaan?". Zij zei: "jouw bladje is gevallen, het is gedaan voor jou. Ik raad je aan om weg te gaan".

Was u niet naar de minister kunnen stappen om hem uit te leggen wat er gebeurd was ? Uit wat u hiervoor zei blijkt dat de minister ook tegen corruptie was.

De minister heeft zijn ontslag ingediend in juni door de corruptie en de corrupten. Zij konden hem niet vermoorden."

- Naar aanleiding van het incident

Het CGVS twijfelt de vrees van de verzoeker omdat het incident van eind juli 2016 een eenmalig incident was. De verzoeker legt uit dat hij de bedreiging onmiddellijk echt ernstig nam omdat hij wist dat hij in een grote gevaar was omdat zijn bedreigers bij de overheid betrokken waren. Niemand anders had een belang om het programma weg te vagen. De voorzorg van de verzoeker kan niet tegen hem gehouden worden. Hij was in een groot gevaar en wilde zichzelf en zijn gezin beschermen. Het is daarom niet onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingconventie.

Het CGVS vindt het verbazend dat de verzoeker besliste het land te verlaten reeds na één incident te hebben ondergegaan. De bedreiging die op de hoofd van de mensen die tegen corruptie werken, weegt is zoals we eerder hebben opgemerkt overbekend. Het is dus heel legitiem dat verzoeker niet heeft afgewacht tot de uitvoering van de dreiging alvorens bescherming aan te vragen.

Bovendien kon de verzoeker niet naar de politie gaan omdat hij niet over het programma wou spreken (gehoor p.24). Een klacht bij de politiekantoor betekend dat de verzoeker en buurgelijke zaal moet openen en het was en te groot gevaar omdat de diensthoofden die de verzoeker vreest, erover zouden kunnen horen.

Na het incident probeerde de verzoeker minder aanwezig te zijn omdat hij heel bang was en hij begon zijn reis te regelen.

- Naar aanleiding van de familie van de verzoeker

De verwerende partij begrijpt niet waarom de familie van de verzoeker (vader, moeder, broer en zussen) niet in gevaar zijn. De verzoeker heeft uitgelegd dat de mensen die hij vreest geen belang zouden hebben om achter zijn familie te gaan (gehoor p.25). Ze willen alleen zeker zijn dat niemand de omvang van de corruptie in de overheid zal onthullen. Ze vrezen dus de gegevens dat de verzoeker kent en kan onthullen. Daarom

willen ze de verzoeker en zijn hecht gezin doden.

Verzoeker heeft nog contact met zijn familie in Irak. Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij geen nieuwe informatie over zijn problemen aan zijn familie heeft gevraagd. De familie van de verzoeker kan geen meer informatie krijgen.

- Naar aanleiding van de documenten van de verzoeker

Het CGVS heeft de documenten van de verzoeker niet goed analyseert. Het CGVS beschouwt dat deze documenten geen bewijs van een precies vrees zijn maar ze zijn belangrijk omdat ze het project waarvoor de verzoeker verantwoordelijk was, bewijzen. Deze documenten werden zonder echt reden door de verwerende partij weigeren.

Het CGVS onderstreept dat "het loutere gegevens dat u programma's of databanken ontwikkelde voor het ministerie is onvoldoende om gewag te maken van een vrees voor vervolging". Het CGVS wil niet de waarheid onder ogen zien. Mensen die tegen de corruptie strijden, worden vaak gevisieerd. Deze jaar werden zeven mannen ontvoerd omwille van hun strijd tegen corruptie¹. [1 Seven anti-corruption

activists kidnapped in Baghdad, 8 May 2017, <http://www.middleeasteye.net/news/seven-anti-corruption-activists-kidnapped-baghdad-1358680893> (stuk 3)]

- Naar aanleiding van de banden van de verzoeker met België

De verzoeker heeft gezegd dat zijn zus hier en België met zijn familie woont. De verzoeker wil ook benadrukken dat hij is nu inschreven aan de Universiteit van Namur (stuk 4).

In België heeft de verzoeker veel mensen die van zijn goede trouw getuigen, ontmoet (stuk 5).

Het relaas van de verzoeker was heel precies en omstandig. Er ware geen tegenstrijdigheden in zijn verhaal. Het gehoor duurde drie en een half uren. Gedurende deze uren, produceerde de verzoeker een consistente en constante verhaal vrij van enige tegenstrijdigheid.

In het algemene kunnen we concluderen dat de wederpartij de verklaringen van de verzoeker te streng heeft beoordeeld. Aangezien dat de verwerende partij haar beslissing niet op alle informatie die in het gehoorverslag staan gebaseerd heeft, heeft ze artikel 27, c) van het voorgemelde Koninklijke besluit geschonden en een manifeste appreciatiefout gedaan.

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, arrest 104.820 van 18 maart 2002).

Volgens artikel 48/6 in het geval dat er een twijfel bestaat over de werkelijkheid van sommige feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, stelt de uitdrukking van deze twijfel de verwerende partij niet vrij van zich af te vragen in fine over het bestaan van een vrees voor vervolging van de verzoekende partij."

2. De subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4

In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

"§2.Ernstige schade bestaat uit:

a. Doodstraf of executie; of,

b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

In zijn arrest *Diakité*, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

De verwerende partij trekt niet in twijfel in de bestreden beslissing het bestaan van een gewapend conflict in Irak en in Bagdad; dat er hevige gevechten plaatsvinden (bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, ...) waarvan burgers de eerste slachtoffers worden. Het CGVS betwist ook niet dat er een gewapend conflict plaatsvindt in alle wijken van Bagdad. Het COI Focus van 5 juli 2017 geeft een duidelijke lijst van vele zware aanslagen die in Bagdad hebben plaatsgevonden (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 5 juli 2017, p.40). Het COI Focus gaat ook over de verschillende problemen gebonden met de sjiiitische milities die ongestraft gedragen.

Echter is de tegenpartij van mening dat de Iraakse hoofdstad niet wordt geteisterd door willekeurig geweld op dit moment.

Eerst en vooral, is het belangrijk te benadrukken dat de verwerende partij hier een onjuiste juridische kwalificatie maakt. Ze lijkt de noties "gewapend conflict" en "willekeurig geweld" te verwarren. Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat "Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS" en "noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger" (beslissing p. 4). Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van "gewapend conflict" dan de kwalificatie van "willekeurig geweld tegen burgers", notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties (M. LYS, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016, p.18).

Hoewel Bagdad niet de hoofdzakelijke strijdplaats is tussen de Islamitisch Staat (IS) en het regeringsleger, wordt het wel regelmatig getroffen door aanvallen van de IS en beheerst door sjiiitische milities.

Aantal burgers slachtoffers in Irak

Bagdad blijft in feite de Iraakse regio die het meest getroffen wordt door het geweld. Hoewel de Islamitische Staat terrein verliest in andere delen van Irak, verhoogt de IS zijn terreur strategie in de hoofdstad.

De krant « Le Monde » stelde dat « l'EI privilégie les attaques de diversion pour fixer les troupes irakiennes loin du front, les obligeant à se redéployer en position défensive autour de la capitale, et pour attiser les tensions confessionnelles entre sunnites et chiïtes » (H. SALLON, « L'état Islamique multiplie les attaques en Irak », Le Monde, http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2016/03/09/l-etat-islamique-multiplie-les-attaques-en-irak_4879246_3218.html#XLFJ8tLrw5J5SSSY.99).

Nog heel recent kon er worden gelezen betreffende de aanvallen van de IS in Bagdad:

Gedurende september 2017, werden 82 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 55 mensen (51 burgers) veroorzaakt en hebben 183 personen (171 burgers) gewonden:

Gedurende augustus 2017, werden 98 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 79 mensen (58 burgers) veroorzaakt en hebben 182 personen (146 burgers) gewonden:

2 Musings on Iraq, 3 septembre 2017, <http://musingsoniraq.blogspot.be/2017/09/1958-killed-and-1261-wounded-in-iraq-in.html>

Gedurende juli 2017, werden 103 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 78 mensen (62 burgers) veroorzaakt en hebben 111 personen (94 burgers) gewonden:

Gedurende juni 2017, werden 78 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 37 mensen (29 burgers) veroorzaakt en hebben 108 personen (88 burgers) gewonden:

Nog heel recent kon er worden gelezen betreffende de aanvallen van de IS in Bagdad:

- 2 juli 2017: 14 doden en 13 gewonden (<http://www.ouest-france.fr/monde/irak/irak-attentat-suicide-pres-de-bagdad-14-morts-et-13-blesses-5108259>) ;

- 9 juni 2017: 30 doden en 25 gewonden (<https://francais.rt.com/international/39437-moins-20-morts-dans-explosion-irak>) ;

- 30 mei 2017: meer dan 40 doden en 140 gewonden (<http://www.bfmtv.com/international/irak-une-trentaine-de-morts-dans-deux-attentats-a-bagdad-1175258.html>);

- 29 april 2017: 4 doden en 10 gewonden (<http://fr.euronews.com/2017/04/29/irak-encore-un-attentat-sanglant-a-bagdad>)

- 20 maart 2017: 15 doden en 33 gewonden (<http://www.lefigaro.fr/flash-actu/2017/03/20/97001-20170320FILWWW00273-bagdad-un-attentat-fait-au-moins-23-morts.php>) .

Gedurende mei 2017 werden 95 incidenten gemeld die geleid hebben tot 106 dodelijke slachtoffers (98 burgers) en 294 gewonden (263 burgers).

Gedurende april 2017 werden 99 incidenten gemeld die geleid hebben tot 61 dodelijke slachtoffers (50 burgers) en 203 gewonden (182 burgers).

Gedurende maart 2017 werden 124 incidenten gemeld die geleid hebben tot 117 dodelijke slachtoffers (102 burgers) en 306 gewonden (184 burgers).

Gedurende februari 2017 werden 42 incidenten gemeld die geleid hebben tot 111 dodelijke slachtoffers (111 burgers) en 267 gewonden (257 burgers).

Gedurende januari 2017, werden 184 incidenten gerapporteerd die de dood van 256 mensen (239 burgers) hebben veroorzaakt en 676 personen (665 burgers) verwond.

Gedurende december 2016:

- 31 december 2016: "A pair of bomb blasts targeting a market in central Baghdad Saturday killed at least 28 people and wounded at least 54, according to police and medical officials. (...) The Islamic State group later claimed responsibility for the attacks in a statement posted by its Amaq news agency, confirming that the blasts came from a pair of suicide bombers" (ABC News, "IS Claims Baghdad Blasts That Killed at Least 28", 31 december 2016, <http://abcnews.go.com/International/wireStory/baghdad-blasts-kill-19-44482709>).

- 1-6 december 2016: "ISIS detonated a Vehicle-Borne Improvised Explosive Device (VBIED) in the area of Kasra and Atash in Sadr City in east-ern Baghdad on December 5, killing at least three civilians and wounding an unspecified number of others. ISIS claimed the attack killed 60 civilians"

(ISW, "Iraq Situation Report: December 1-6, 2016", <http://www.understandingwar.org/sites/default/files/iraq%20SITREP%202016-12-06%20PDF.pdf>)

December 2016: "After Ninewa, Baghdad had the most casualties. There were 239 incidents reported there leading to 288 dead and 881 wounded. Since the Mosul offensive began the press has been reporting less and less on the capital. That means there were probably far more attacks and casualties than were in the media in November. There were 7 car bombs, the most since 13 in May. Another two were dismantled before they exploded. The real killer however was the 143 IEDs. The south, 77 incidents, was the most violent section of the governorate, followed by 56 in the north, 48 in the west, 35 in the east, 10 in the center, and 2 in unknown locations"

(Musings on Iraq, "4,360 Dead, 3,920 Wounded In Iraq - November 2016", 2 december 2016, <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/12/4360-dead-3920-wounded-in-iraq-november.html>).

Gedurende oktober 2016 :

-15 oktober 2016: « Un attentat suicide a fait au moins 34 morts et une trentaine de blessées, samedi, à Bagdad, pendant une célébration chiïte de l'Achoura. L'attaque, revendiquée par l'EI, est la plus

sanglante dans la capitale irakienne depuis début juillet. Au moins 34 personnes ont été tuées samedi 15 octobre dans un attentat suicide revendiqué par l'organisation jihadiste État islamique (EI) dans un quartier chiite de Bagdad en pleine fête religieuse de l'Achoura. Il s'agit de l'attaque la plus meurtrière dans la capitale irakienne depuis trois mois. D'après Anne-Sophie Le Mauff, correspondante de France 24 à Bagdad, les jihadistes multiplient les attentats pour montrer que l'EI "existe" encore, alors qu'une offensive militaire se prépare pour reprendre la ville de Mossoul »

(France24, « L'EI revendique un attentat anti-chiite meurtrier à Bagdad », 15 oktober 2016, <http://www.france24.com/fr/20161015-attentat-antichiite-ei-morts-bagdad-achoura-etat-islamique-fete-ceremonie-repas-al-chaab>).

- 9 oktober 2016: "BAGHDAD, IRAQ: A bombing targeting Shiites in Baghdad killed at least five people and wounded 21 others on Sunday, Iraqi officials said, an attack claimed by the ISIS jihadist group. The attack struck the Baghdad Jadida area near a tent where Shiite Muslims provide refreshments to passersby as part of annual commemorations of the death of Imam Hussein, a revered figure in Shiite Islam"

(NDTV, "At Least 5 Killed in ISIS-Claimed Bombing In Baghdad", 9 oktober 2016, <http://www.ndtv.com/world-news/at-least-5-killed-in-isis-claimed-bombing-in-baghdad-1472116>).

- 4 oktober 2016: "BAGHDAD: Terrorists on Monday unleashed a series of attacks in Shiite-majority neighborhoods in the Iraqi capital, Baghdad, killing at least 15 civilians, officials said.

The deadliest attack took place in the southwestern neighborhood of al-Amil when a bomber set off his explosives-laden vest in a busy outdoor market, killing seven shoppers and wounding up to 25 others, a police officer said"

(NDTV, "At Least 15 Civilians Killed in Baghdad Bombings", 4 oktober 2016, <http://www.ndtv.com/world-news/at-least-15-civilians-killed-in-attacks-in-baghdad-1469653>).

Deze informatie bewijzen dat sinds een jaar aanslagen in Bagdad heel frequent en dodelijk blijven.

Sjiitische milities

Voorts, blijkt uit de bestreden beslissing dat "de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden" (beslissing, p. 4).

Deze sjiitische milities zijn gewapend, betaald en gesteund door de Iraakse regering. Ze handelen straffeloos. Soennitische burgers zijn vaak het doelwit van deze daden van geweld, maar niet uitsluitend (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, pp. 15 en 26; zie ook in deze zin het artikel van Human Rights Watch, "Iraq: Possible War Crimes by Shia Militia - Sunnis Targeted in Muqadadiya after ISIS Attack", 31 januari 2016, <https://www.hrw.org/news/2016/01/31/iraq-possible-war-crimes-shia-militia> ; het rapport van de United States Army War College, "Iraq's Shia Warlords and Their Militias: Political and Security Challenges and Options", juni 2015, <http://www.strategicstudiesinstitute.army.mil/pdffiles/PUB1272.pdf>).

Als gevolg, zijn burgers nog steeds massaal getroffen door geweld die zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt.

Een rapport van de Verenigde Naties betreffende de "ernstige en uitgebreide" gevolgen van het conflict in Irak op burgers zegt dat: "From 1 January 2014 through to the end of October 2015, UNAMI/OHCHR recorded at least 55,047 civilian casualties as a result of the non-international armed conflict in Iraq: 18,802 killed and 36,245 wounded. During the period covered by this report, 1 May to 31 October 2015, a minimum of 10,911 civilian casualties resulted from the ongoing violence, including at least 3,855 persons killed and 7,056 wounded. Baghdad was the most affected governorate, with a minimum of 6,168 civilian casualties (1,875 killed and 4,293 wounded). (...) Improvised explosive devices (IEDs), including body-borne (BBIED), vehicle-borne (VBIED), and suicide vehicle-borne (SVBIED) devices, were the deadliest tactic used against civilians, resulting in at least 7,086 civilian casualties (1,717 killed and 5,369 wounded) during the reporting period. As noted, the actual number of civilian casualties could be much higher than those recorded. Additionally, the number of civilians who have died from the secondary effects of violence, such as lack of access to basic food, water or medical care is unknown" (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq, "Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015", <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/IQ/UNAMIRReport1May31October2015.pdf> , pp. 5-6).

Bovendien, wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus Veiligheidssituatie in Bagdad van 5 juli 2017 naar de bron "Iraq Body Count" (IBC), "een Britse ngo die de door geweld omgekomen burgers in Irak telt sinds het begin van de Irak-oorlog in 2003". Volgens Cedoca, komt de meest accurate informatie van IBC. Zijn definitieve gegevens worden enkele maanden na de feiten gepubliceerd nadat een grondig onderzoek naar de incidenten werd gedaan.

We kunnen ons terecht vragen stellen over de kwaliteit van deze bron. IBC verzamelt informatie over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld door mortuaria in beschikbare verslagen. Aangezien er geen "actief" onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen door IBC uitgevoerd wordt, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », bovenvermeld, pp. 35-37).

Het artikel "Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash" opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website 'Clearing House', uitte ernstiger beschuldigingen tegen IBC. Nafeez beschuldigt IBC om fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Hoewel het gebruik van deze informant rechtmatig is gezien het gebrek aan bronnen die burgerslachtoffers van het conflict tellen, moest Cedoca toch in zijn verslag benadrukken dat een zekere partijdigheid niet uitgesloten is (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », bovenvermeld, pp. 36-37).

Deze overwegingen tonen als gevolg de onveiligheid in heel Bagdad aan.

Impact van het geweld op het dagelijkse leven

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook met kwalitatieve factoren, waaronder o.a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers. Volgens de verwerende partij is "Bagdad [...] nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd [...]. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar [...] Verder blijkt [...] dat de scholen in Bagdad open zijn [...] [en dat] er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is [...] Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd" (beslissing p. 5).

Hieromtrent dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij een onredelijke en gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

Zelfs als goederen verhandeld worden en vrij verkrijgbaar zijn in Bagdad, stelt Cedoca vast dat "de nationale structuren voor hulp aan behoeftigen dreigen ineen te storten door de sterke toename van de vraag enerzijds, en de preciaire begrotingssituatie van de staat alsook de afname van de inheemse voedselproductie door de oorlogshandelingen anderzijds" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 33).

Hoewel de scholen in Bagdad open zijn, vermeldt het COI Focus dat, in Bagdad, "het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 34).

Wat betreft de gezondheidszorg, verklaart Cedoca: "Veel artsen hebben het land verlaten na 2003, en de investeringen in de gezondheidszorg zijn niet voldoende om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen. Artsen in de hoofdstad klagen over een tekort aan medisch materiaal en medicijnen, te weinig ziekenhuizen en de dreigementen en geweld van familieleden van overleden patiënten. Artsen lopen ook gevaar om beroofd of ontvoerd te worden tegen losgeld. Bovendien kunnen zij worden opgeroepen om dienst te doen aan het front tegen ISIS. Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, dit brengt vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich mee" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, pp. 33-34).

Uit andere bronnen blijkt ook dat : « L'Irak est le pays qui subit le plus grand nombre d'attentats perpétrés par Daesh. A l'hôpital de Bagdad, victimes civiles et militaires se croisent sous le regard des médecins qui se sentent, de plus en plus, en première ligne. [...] L'Irak est le pays le plus touché par les attentats commis par Daesh, au point que de nombreux médecins ont fini par s'exiler, craignant pour leur propre sécurité. [...] "Il y a beaucoup de médecins qui quittent le pays parce que c'est trop difficile. On risque d'être tué ou agressé alors beaucoup préfèrent s'enfuir" » (BFM TV, « Lutte contre Daesh: les médecins quittent l'Irak, usés et inquiets », 11 april 2016, <http://www.bfmtv.com/international/reportage-les-medecins-uses-et-inquiets-quittent-l-irak-962850.html>).

Betreffende de vluchtelingenstromen naar Bagdad: "Daar staat tegenover dat ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. [...] De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. [...] Allemaal hebben ze te lijden onder frequente onderbreking van basisdiensten en slechte leefomstandigheden" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, pp. 31-32).

De omvang en complexiteit van de humanitaire crisis is zodanig dat de Verenigde Naties sinds augustus 2014 de hoogst mogelijke noodsituatie in Irak heeft toegekend – niveau 3 (UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, November 2016, p. 20, <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>).

Voorts kent Cedoca toe dat het openbare leven in de stad, zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007, niet stil viel (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 34). Daarenboven kwam het openbare leven in 2014 en begin 2015 ook niet tot stilstand, periode wavoor de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Bagdadi's asielaanvrager op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie RvV, arrest nr 165 616 van 12 april 2016, punten 5.3 en 5.4). Een daling van de mate van het geweld kan dus niet worden afgeleid van het gevolg van het openbare leven in Bagdad.

Deze criterium is even belangrijk als het aantal geweldincidenten of het aantal doden. Immers, volgens de jurisprudentie van de Europees Hof voor de rechten van de Mens “dans la droite ligne des observations de Lilian Tsourdi, on peut remarquer que dans son arrêt Sufi et Elmi¹⁰, la Cour européenne des droits de l'homme n'a pas fondé son raisonnement uniquement sur un calcul mathématique du nombre de victimes civiles d'un conflit armé, et n'a pris en considération les chiffres objectifs que comme un élément parmi d'autres de son analyse. Elle a ouvert la porte à une argumentation également basée sur des principes inspirés du droit international humanitaire et du « human security paradigm ». Ce « human security paradigm suggests that the severity of armed conflict needs to be assessed in the context of broader social impacts, especially for sustainable living » (nous soulignons). Comme l'explique Lilian Tsourdi, « [t]his perspective points to two possible metrics: first, the number of people displaced including both refugees and IDPs, and secondly, chronic state failure leading to the collapse of infrastructure and basic services », cette seconde unité de mesure du degré de violence étant aussi importante que la première car « there is a strong correlation between armed conflict, underdevelopment, and State failure ». Même si la Cour de Strasbourg n'a pas explicitement cité le droit international humanitaire ou le human security paradigm dans le texte de son arrêt Sufi et Elmi, et même si cette approche a pu paraître quelque peu relativisée dans les arrêts ultérieurs SHH c. Royaume-Uni et KAB c. Suède, on ne peut que l'encourager. En effet, à défaut pour la C.J.U.E., dans ses arrêts Elgafaji et Diakité, d'avoir donné des indications claires destinées à encadrer la notion de violence aveugle envers les civils, il apparaît nécessaire d'affiner l'analyse des situations de conflits armés dans lesquelles se pose la question de l'existence d'une telle violence en prenant en considération davantage de critères que les seuls chiffres des victimes ou le seul nombre d'attentats, et en intégrant des considérations dérivées du droit international humanitaire et du human security paradigm. ”

Cedoca stelt ook vast dat “er talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 36). Met hoogtepunt de bestorming van de internationale zone door de aanhangers van de sjiiitische geestelijke en politicus Moqtada al-Sadr op 30 april 2016. Er werd toen een noodtoestand uitgeroepen door Iraakse functionarissen voor de hele stad Bagdad na honderden demonstranten loyaal aan de populaire sjiiitische imam “Muqtada al-Sadr” de zwaar versterkte Groene Zone hebben geschonden in antwoord op de oproep van hun leider om de regering onder druk te hervormen: “Iraqi officials declared a state of emergency for all of Baghdad on Saturday after protesters loyal to popular Shiite cleric Muqtada al-Sadr breached the heavily fortified Green Zone, home to government buildings and foreign embassies, including the American one. “Iraq security authorities have declared a state of emergency in Baghdad”, said Brig. Gen. Saad Mann, a spokesman for the Iraqi military. “All gates that lead to Baghdad are closed. No one is allowed to enter into Baghdad, only those who want to leave Baghdad can do so.” (...) Supporters of Sadr, whose fighters once controlled swaths of Baghdad and helped defend the capital from ISIS, have been demonstrating for weeks at the gates of the Green Zone, responding to their leader's call to pressure the government to reform. Saturday was the first time the protesters breached the compound's walls” (M. Abbas, F. B. Bruton and E. Chuck, “Baghdad in State of Emergency After Supporters of al Sadr Storm Green Zone”, <http://www.nbcnews.com/storyline/iraq-turmoil/baghdad-state-emergency-after-supporters-al-sadr-storm-green-zone-n565266>).

Deze gebeurtenis beklemtoont de onzekerheid die in Bagdad plaatsvindt en dat zelfs de meeste beschermde plaatsen onveilig zijn.

Begin februari 2016 begonnen de bouwwerken van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen te versterken tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden. Dit project werd bekritiseerd om verschillende redenen, namelijk voor het feit dat een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Verborgene terreurcellen van ISIS zouden ervan kunnen profiteren “om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p.8).

Tot slot lijkt het niet redelijk om te zeggen dat de Iraakse autoriteiten politieke en administratieve controle over de stad blijven houden. De nationale autoriteiten zijn in feite niet in staat om de burgers te beschermen: de corruptie woedt. Om aanvallen te voorkomen en de stad van de IS te beschermen, werden door de regering en milities vele check-points opgezet. Tevens wordt er een schermwand gebouwd (zie supra). Toch is de IS nog steeds in staat om verschillende explosieven en autobommen in Bagdad binnen te brengen en daar dus terreur te zaaien. Deze zwakheid zou te wijten zijn aan de corruptie die het land teistert en die de overheid, noch het leger spaart. Corruptie zou ook geleid hebben tot het gebruik door het leger van defecte detectoren van explosieven. Ofschoon de onvolkomenheid van deze apparaten werd bewezen, toch worden ze nog steeds gebruikt (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », december 2015 – mei 2016, p. 52).

Groter risico voor soennitische burgers

Voorts, blijkt uit de COI FOCUS dat de soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Het CGVS argumenteert dat het risico voor soennitische burgers groter is. In casu bestaat er een groter risico voor de verzoeker – soennitische – om een ernstige bedreiging van het leven te ondergaan (article 48/4 § 2, c). Hoewel de verzoeker zegt dat hij een religie heeft, is hij in Irak als een soenniet beschouwd (gehoor p.4).

Jurisprudentie van andere landen concluderen ook dat12.

Jurisprudentie van andere Europese staten

Verscheidene andere staten van Europa hebben deze vorige maanden beslist dat de artikel 15(c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, in de huidige situatie in Bagdad zou moeten toepassen.

□ Luxembourg Administrative Tribunal 3rd Chamber, 38703, 11 July 2017

“En ce qui concerne la situation générale en Iraq, force est au tribunal de constater que ce pays est actuellement dans une situation de guerre civile entre plusieurs protagonistes. Ce conflit, perdurant depuis plusieurs années, suite à la chute du régime de Saddam HUSSEIN, se caractérise notamment par des affrontements entre les différents groupes armés en vue d'étendre leur emprise territoriale faisant de nombreux victimes civiles et par des attentats à la bombe et d'autres actes meurtriers perpétrés par le groupe terroriste susmentionné sur l'ensemble du territoire iraquien et visant tant les autorités officielles nationales que la population civile, ceci afin d'aviver les tensions intercommunautaires entre les personnes de confessions chiite et sunnite et d'affaiblir les autorités locales. Ces attaques, commises surtout dans les lieux publics, respectivement à proximité des infrastructures officielles, ont délibérément et sans discrimination pour cible la population civile et font à chaque fois plusieurs dizaines de morts et de blessés. Par ailleurs, les milices paramilitaires opérant sur le territoire iraquien, bien que certaines soient affiliées aux autorités militaires et policières nationales pour les seconder dans leur mission, elles sont également à l'origine de violations des droits à l'homme à l'égard de la population iraquienne, étant plus particulièrement relevé que certaines de ces milices procèdent à des enlèvements, à des exécutions extrajudiciaires de personnes, respectivement à des actes de torture sous prétexte que ces victimes sont soupçonnées d'être des terroristes. Au regard de ces constatations, le tribunal est amené de conclure que les demandeurs sont clairement exposés à faire l'objet de menaces graves et individuelles contre leur vie ou leur personne en raison d'une violence aveugle eu égard à la situation de conflit armé interne sévissant actuellement en Iraq, le ministre sur lequel repose la charge de la preuve restant, par ailleurs, en défaut de rapporter l'existence, dans le cadre des conditions ambiantes actuelles en Iraq, d'une région ou d'un quartier dans lequel les demandeurs pourrait se réinstaller en toute sécurité, étant encore souligné d'une part que, bien que la situation dans certaines parties de l'Iraq puisse être moins grave, surtout dans les parties désertiques, moins densément peuplées, ces zones se trouvent cependant également affectées par des attentats visant la population civile, bien que moins fréquents, et, d'autre part, qu'il n'est pas établi, en l'espèce, que ces régions soient matériellement accessibles pour les demandeurs et qu'ils puissent s'y réinstaller en toute sécurité. Outre que le fait que la présence d'un conflit armé exclut la possibilité de bénéficier d'une protection adéquate, il y a

12 Norway, Asylum practice note, 29 March 2017 <https://udiregelverk.no/no/rettskilder/udi-praksisnotater/pn-2016-0011/>, UK Upper Tribunal, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG [2017] UKUT 00018 (IAC) 23 January 2017 http://www.refworld.org/cases,GBR_UTIAC,588621844.html, Finland Supreme Administrative Court, KHO:2016:194, 30 November 2016

encore lieu de relever que les protagonistes des actes de violence aveugle en Iraq sont tant les forces gouvernementales que des milices paramilitaires, ainsi que le groupe terroriste se nommant « l'Etat islamique », de sorte qu'en l'état actuel de la situation en Iraq, il n'y a pas lieu pour les demandeurs de pouvoir espérer une protection au sens de l'article 40 de la loi du 18 décembre 2015, dès lors que les

autorités nationales sont elles-mêmes activement impliquées dans les exactions relevées plus en avant par le tribunal.”

Stabiliteit van de situatie in Bagdad

Volgens het CGVS : “Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. “ (bestreden beslissing, p.4) Deze informatie tonen dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is. De situatie fluctueert veel en kan in alleen een paar weken veranderen.

Verklaringen van de verzoeker

De verzoeker heeft ook persoonlijk uitgelegd dat de veiligheidssituatie in Bagdad ongenietbaar is (gehoor p.8)

Conclusie

Rekening houdend met al deze elementen gaat de verzoekende partij niet akkoord met het feit dat Bagdad nog steeds een functionerende stad is. Er is een overduidelijke binnenlands gewapende conflict in Bagdad tussen enerzijds ISIS en anderzijds de ISF, de sjiiitische milities, de volksmobilisatie maar ook een conflict tussen Soennitischen en sjiiitische milities. Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. De meeste slachtoffers zijn altijd burgers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen deze burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van de lager of een speciaal populatiegroep)

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en de algemene situatie in Bagdad heeft de tegenpartij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, moet Mijnheer [...] de subsidiaire beschermingsstatus krijgen met toepassing van het artikel 48/4, §2 c), van de vreemdelingenwet van 1980.

Als Uw Raad zou vaststellen dat er geen spraak is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen in overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In het licht van onze ontwikkelingen, lijkt het duidelijk dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke intens conflict waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Mijnheer [...] door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige bedreigingen van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Als gevolg valt de verzoeker onder de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, §2, b) - van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- een lezerskaart bij van de Universiteit van Namen
- een verklaring van twee personen uit Amsterdam
- een persbericht gepubliceerd op www.middleeasteye.net, van 8 mei 2017, met de titel “Seven anti-corruption activists kidnapped in Baghdad.”

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Met een aanvullende nota van 14 februari 2018 worden nog de volgende stukken overgemaakt door de verzoekende partij in het kader van artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) :

- 2 stukken met betrekking tot de overplaatsing van verzoeker binnen het ministerie van binnenlandse zaken naar de afdeling personeelszaken
- Een stuk met betrekking tot de ambtsaanvaarding in de afdeling personeelszaken

- Een stuk met betrekking tot de specifieke taak van verzoeker om een programma te ontwikkelen voor de inventarisatie van de ambtenaren en militairen
- Een stuk over de evaluatie van het programma
- Een stuk waarin wordt gesteld dat verzoeker als ontslagnemend wordt beschouwd.

2.2.2. Op 15 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast worden heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling moet plaatsvinden op individuele wijze. Naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, moet ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar artikelen van het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' van UNHCR aanvoeren dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.2.3.2. Beoordeling

Verzoeker baseert zijn aanvraag om internationale bescherming op een vrees voor vervolging vanwege zijn functie binnen het Iraakse ministerie van binnenlandse zaken, waarin hij een programma ontwikkelde om corruptie te bestrijden.

Hij legt verschillende stukken voor.

Met betrekking tot de documenten die hij reeds ter kennis bracht van de verwerende partij, werd in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt:

"Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, woonstkaart van Al-Amel, rijbewijs, diploma en puntenlijst, bewijs van uw badge van Binnenlandse Zaken, bewijs van uw afspraak met de minister, kopie van uw badge van een Amerikaans-Canadees bedrijf, kopie van woonstkaart van Al-Iskan, internationaal rijbewijs, enveloppe postverzending, identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, nationaliteitsbewijs, nationaliteitsbewijs van uw vrouw, kopie van paspoort vrouw en kinderen, kopie van huwelijksakte, diploma van vrouw, kopie van bewijs van uw werk bij GKL, kopie woonstkaart van Misan, kopie van documenten en foto's van Griekenland, kopie van een attest van Binnenlandse Zaken en een bewijs van een postverzending. [...]"

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, studies en werkzaamheden

aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. U kan echter geen enkel document voorleggen ter staving van de door u aangehaalde problemen. Immers, het loutere gegeven dat u programma's of databanken ontwikkelde voor het ministerie is onvoldoende om gewag te maken van een vrees voor vervolging. U toont immers niet aan dat u, precies omwille van deze werkzaamheden en/of deze contacten binnen het ministerie, in de problemen zou zijn gekomen en vanuit een bepaalde hoek (die u overigens zelf onbekend is) wordt/werd geviseerd."

De Raad treedt deze pertinente beoordeling bij. Verzoeker stelt dan wel dat de documenten door de verwerende partij niet goed beoordeeld werden, nu ze belangrijk zijn omdat ze het project waarvoor verzoeker verantwoordelijk was, bewijzen. Hij betoogt dat mensen die tegen corruptie strijden vaak worden geviseerd en verwijst naar het stuk nr. 3 bij het verzoekschrift, met name een persbericht gepubliceerd op www.middleeasteye.net, van 8 mei 2017, met de titel "Seven anti-corruption activists kidnapped in Baghdad. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan op zich echter niet volstaan om de nood aan bescherming aannemelijk te maken; verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Hierna zal blijken dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, zodat verzoeker daar niet in slaagt.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een lezerskaart bij van de Universiteit van Namen en een verklaring van twee personen uit Amsterdam die verklaren verzoeker te hebben leren kennen in een vluchtelingenkamp op Leros, en waarin zij hun ervaringen met verzoeker schetsen, en diens loyale en constructieve houding. Hoewel uit deze stukken inderdaad de bereidwilligheid en de positieve houding van verzoeker blijkt, zijn ze niet dienstig in het licht van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In zijn aanvullende nota voegt verzoeker nog zes stukken toe, die hij via zijn vader heeft bekomen, nadat die contact had genomen met een voormalige collega van verzoeker en hem had overtuigd foto's te nemen van de betrokken documenten. Het gaat om 2 stukken met betrekking tot de overplaatsing van verzoeker binnen het ministerie van binnenlandse zaken naar de afdeling personeelszaken, een stuk met betrekking tot de ambtsaanvaarding in de afdeling personeelszaken, een stuk met betrekking tot de specifieke taak van verzoeker om een programma te ontwikkelen voor de inventarisatie van de ambtenaren en militairen, een stuk over de evaluatie van het programma en een stuk waarin wordt gesteld dat verzoeker als ontslagnemend wordt beschouwd.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het gaat om zwart-witkopieën van foto's die werden genomen van de betreffende documenten. De authenticiteit van dergelijke stukken kan niet worden gegarandeerd, omwille van het gegeven dat zij makkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan deze stukken kan alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat zijn asielrelaas in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In de mate dat verzoeker zijn asielrelaas herhaalt, moet dus worden geoordeeld dat dat niet van aard is om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De verwerende partij stelde in een eerste motief vast dat verzoeker weinig tot geen informatie kon geven met betrekking tot de persoon of groepering die hem zou hebben geviseerd, terwijl van een persoon die zijn land ontvlucht en daarbij iedereen en alles achterlaat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij weet voor wie hij vlucht of minstens hierover duidelijkheid tracht te krijgen.

Verzoeker tracht zijn verklaringen in een ander daglicht te stellen door erop te wijzen dat hij tijdens het gehoor heel discreet bleef over de namen van mensen met wie hij werkte omdat hij niet zeker was dat

het gehoor vertrouwelijk was. In zijn verzoekschrift somt hij een resem namen op van personen die op het ministerie zouden werken en hun functie, en schetst hij de verschillende afdelingen binnen het ministerie en de partijen die deze afdelingen respectievelijk beheersen. Hij voegt daaraan toe dat moet aanvaard worden dat een asielzoeker niet alles op een uitgebreide manier weet over te brengen en dat het verklaarbaar is dat hij de juiste identiteit van wie hem bedreigt niet kent, nu zij die niet kenbaar hebben gemaakt.

Verzoekers argumentatie brengt geen soelaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker bij de aanvang van het gehoor werd meegedeeld dat alles wat hij zou vertellen discreet en in alle vertrouwen zou worden behandeld en dat hij vrijuit kon spreken, dat het in het grootste belang zou zijn dat hij een eerlijk en duidelijk antwoord zou geven op de vragen die hem zouden worden gesteld (CGVS p 2). Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag; het eventuele wantrouwen van verzoeker is derhalve geen geldige verklaring voor het gebrek aan informatie dat hij tijdens zijn gehoor etaleerde. De vaststelling dat hij thans, in het verzoekschrift, wél in staat is om meer en concrete informatie te geven, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing: het is precies omdat verzoeker zijn problemen zelf situeerde binnen de context van een ministerie waarin de partijen hun mannetjes plaatsen (CGVS p 22), dat hierover van hem meer info kan worden verwacht dan hij tijdens het gehoor kon geven, en dit van zodra hij daarover wordt bevraagd. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gesteld, moet het voor verzoeker mogelijk zijn om minstens een ernstig vermoeden te veruiterlijken aangaande de partij of groepering die hem zou viseren. Verzoekers onwetendheid over de persoon en/of de groepering die hem bedreigde, over welke diensthoofden tot welke partijen behoren en de vaststelling dat hij er zelfs niet in slaagt om diensthoofden en partijen bij naam te noemen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verhaal, temeer nu in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij minstens zou trachten hierover meer duidelijkheid te krijgen zodat hij zou weten voor wie hij op de vlucht zou slaan.

Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat het incident van eind juli 2016, waarbij hij aan een bushalte werd bedreigd omwille van zijn opdracht, een eenmalig incident was waarna niets anders meer is gebeurd. De verwerende partij stelde daarbij ook vast dat verzoekers familie geen moeilijkheden heeft ondervonden terwijl het niet moeilijk moet zijn geweest voor zijn bedreigers om te achterhalen waar zij verblijven en via hen verzoeker verder onder druk te zetten. Dat zijn bedreigers geen pogingen meer hebben ondernomen om verzoeker terug te vinden of om eventueel via andere familieleden verdere bedreigingen aan zijn adres te uiten, relativeert in grote mate de ernst van de voorgehouden vrees en doet twifelen aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen, zo wordt in de bestreden beslissing nog gesteld.

Verzoeker betoogt dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij na één incident onmiddellijk is gevlucht, omdat de bedreiging uitging van de overheid en hij om die reden ook niet bij de politie terecht kon.

Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd: het wordt hem niet ten kwade geduid dat hij na dit ene incident is gevlucht of dat hij de politie niet heeft gecontacteerd, wél wordt vastgesteld dat het bij dit ene incident is gebleven en dat verzoekers bedreigers niet hebben geprobeerd hem verder onder druk te zetten, bijvoorbeeld via zijn familie. Verzoeker stelt dan wel dat de mensen die hij vreest geen belang zouden hebben om achter zijn familie aan te gaan, maar hij kan daarin niet worden bijgetreden. Immers, in een volgende zinsnede zegt hij zelf dat zijn bedreigers zich er enkel van wilden verzekeren dat niemand de omvang van de corruptie binnen de overheid zou onthullen en dat hij degene is die de gegevens kent. Dat is precies waarop de verwerende partij terecht heeft gedoeld: indien verzoeker inderdaad de gegevens over de corruptie binnen de overheid heeft en kan wereldkundig maken, dan zouden zijn bedreigers er alle belang bij hebben om hem, eventueel via zijn familie, onder druk te blijven zetten om dat niet te doen. Het loutere gegeven dat hij zijn dienst heeft verlaten en het land is ontvlucht, staat er immers niet aan in de weg dat hij de informatie heeft en dus ook kan verspreiden.

In die optiek doet het verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Irak geen navraag meer heeft gedaan bij zijn collega's. Zoals de verwerende partij terecht stelde, kan hun situatie indicatief zijn voor zijn eigen lot voor de evolutie van zijn eigen problemen, en bovendien zou hij hen hebben kunnen inlichten van het gevaar dat zij eventueel zouden lopen.

Verzoeker betoogt hierover dat hij zijn collega's niet vertrouwde omdat hij niet wist wie al dan niet betrokken was bij de zaak. Dat is de reden waarom hij geen contact heeft met hen sinds zijn vlucht: hij

wil niet dat iemand weet dat hij in het buitenland is. Bovendien werkte hij alleen aan het huidige programma en had hij zijn directrice ingelicht over de bedreiging.

Uit verzoekers verklaringen, die hij zelf nog eens gedeeltelijk weergeeft in het verzoekschrift, blijkt dat hij in ieder geval een groot vertrouwen had in zijn directrice, die niets met de partijen te maken had. Gelet op het feit dat zij op de hoogte was van de aard van het programma en van de bedreiging ten aanzien van verzoeker, is het niet geloofwaardig dat hij zelfs met haar geen contact heeft genomen om de evolutie van de situatie op de dienst te achterhalen en zo deze van zijn eigen problemen te kunnen inschatten. Dat hij geen vertrouwen had in andere collega's doet daaraan geen afbreuk. Overigens kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat het stuk 5 dat bij de aanvullende nota werd gevoegd, door verzoeker zelf als volgt werd omschreven:

"[dit] document gaat over het eerst evaluatie van het programma ontwikkeld door [verzoeker]. Deze nota, geschreven door A.J.C. op 16 juni 2016, werd gebaseerd op het verslag van [verzoeker] en geeft aan dat 1550 fictieve jobs werden vastgesteld. [...]"

Hieruit blijkt dat ook de heer A.J.C. op de hoogte was van de mogelijke corruptie, hetgeen afbreuk doet van de geloofwaardigheid van verzoeker waar hij doet uitschijnen dat hij, omdat hij de enige was die aan het programma werkte, ook de enige was die de resultaten ervan kende en dus de enige die mogelijks het voorwerp zou kunnen zijn van de bedreigingen.

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven. Een manifeste appreciatiefout in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus is niet aangetoond. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij het asielrelaas als niet geloofwaardig afdoet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2 (e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De hier bedoelde ernstige schade heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en meent dat hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus (48/4, §, 2, b) of c)) moet toegekend krijgen, moet worden vastgesteld dat hij, buiten de elementen die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker verwijst naar het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Hij betoogt dat uit de COI blijkt dat er een groter risico is voor soennitische burgers en dat hij, hoewel hij geen religie heeft, in Irak als soenniet wordt beschouwd. Hij verwijst verder nog naar het feit dat hij in een wijk woonde waar de meerderheid sjiitisch is en dat straat 84, de commerciële straat, minstens vier keer per jaar wordt gebombardeerd.

Het loutere feit dat verzoeker zou worden beschouwd als behorende tot een bepaalde religieuze strekking volstaat niet om het hier bedoelde risico op ernstige schade te doen aannemen. Verder blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker ooit problemen zou hebben gehad omwille van het feit dat hij seculier is (gehoorverslag p. 4 en 25), noch omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd. Zijn vrouw komt overigens uit een sjiitische familie (gehoorverslag p 6). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend.

2.3.4.4.. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.4.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en*

waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om *infra* de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “*Elgafaji*” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “doodstraf”, “executie”, “foltering” of “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “algemener risico op schade”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “bedreiging” (art. 15, sub c)) en “bepaalde gewelddadigheden” (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “algemener risico op schade” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “leven of persoon” ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “ernstig” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“*improvised explosive devices*” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtevree worden geveiseerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van

terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.3.4.4.2. Beoordeling

Verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder*

controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de

veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ook het louter verwijzen naar recente rechtspraak van een aantal Europese lidstaten (Luxemburg, Verenigd Koninkrijk en Oostenrijk) kan geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de mate verzoeker verwijst naar een vonnis van het Groothertogdom Luxemburg en stelt dat subsidiaire bescherming wordt toegekend op basis van willekeurig geweld, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank. Hoewel het nuttig kan zijn om rekening te houden met de rechtspraak van andere lidstaten van de Europese Unie, ziet de Raad in het voorgelegde vonnis van de rechtbank in eerste aanleg geen

enkel element dat van die aard is om afbreuk te doen aan om zijn huidige actuele beoordeling van de mate van willekeurig geweld die momenteel in Bagdad bestaat.

Nu blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet vervolgens nog worden onderzocht of hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker verwijst, zoals dat reeds werd gesteld, naar het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Hij betoogt dat uit de COI blijkt dat er een groter risico is voor soennitische burgers en dat hij, hoewel hij geen religie heeft, in Irak als soenniet wordt beschouwd. Hij verwijst verder nog naar het feit dat hij in een wijk woonde waar de meerderheid sjiiitisch is en dat straat 84, de commerciële straat, minstens vier keer per jaar wordt gebombardeerd.

Het loutere feit dat verzoeker zou worden beschouwd als behorende tot een bepaalde religieuze strekking volstaat niet om een verhoogd risico op ernstige schade te doen aannemen. Verder blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker ooit problemen zou hebben gehad omwille van het feit dat hij seculier is (gehoorverslag p. 4 en 25), noch omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd. Zijn vrouw komt overigens uit een sjiiitische familie (gehoorverslag p 6).

In de mate dat verzoeker verwijst naar verklaringen over bombardementen in 2017 in een welbepaalde straat (straat nr. 84) in zijn gemengde, doch met een sjiiitische meerderheid bevolkte wijk, toont hij hiermee niet aan dat hij omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd, een verhoogd reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook nergens uit. Van een verscherpte lokale vatbaarheid is geen sprake: verzoeker woont niet in deze straat en heeft verder geen gewag gemaakt van het gegeven dat hij er zich noodzakelijk en regelmatig naartoe zou moeten begeven.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is en in een paar weken kan veranderen, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In de mate dat hij nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoeker nog artikel 27 van het PR CGVS citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast door geen rekening te houden met zijn individuele situatie, kan hij evenmin worden gevolgd. Artikel 27 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.6. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS